

Formanden: Jeg skal derefter tilstille Folkethingets Formand samme.

Den næste Sag paa Dagsordenen angaaer Udkaft til Lov om Afhændelse af Den Lille Dimon blandt Færgerne. Det er til tredie Behandling*), Sagen foretages. Der er heller ikke i denne Sag fremkommet noget Endringsforslag til denne Behandling. Jeg veed ikke, om Nogen ønsker at yttre sig om Lovforslaget i dets Heelhed.

Kierregaard: Det er af Ærbødighed for det høitærede Things Beslutninger, at jeg, saavidt jeg mindes, aldrig før, naar en Sag befandt sig paa det Stadium, hvorpaa denne Sag for Diebliffet befinder sig, har gjort Brug af den Berettigelse, som Forretningsordenen giver, til endnu engang at bringe under Discussion, om der skal stemmes for eller imod et Lovforslag. Jeg beder derfor, at det høitærede Thing vil høre mig med Taalmodighed, selv om det skulde synes, at det blev noget udførligt om en forholdsviis ubetydelig Sag.

Der blev ved den første Behandling af denne Sag spurgt: „hvorfør har Ministeriet ifjor fundet, lige imod Indstillingen fra Bedkommende, at det var bedst at afhænde Den, ikke til Selveiendom, eller dog alternativt, men kun til Arvesæfte?“ Den høitærede Minister svarede, at han vidste det ikke. Og jeg tillod mig i al Ærbødighed at forstaae dette saaledes, at han agtede til en følgende Behandling at klare dette Spørgsmaal, da jeg let kunde forestille mig, at Svaret af mange Aarsager ikke just dengang kunde være ham paa rede Haand. Ved 2den Behandling optog en æret Taler Spørgsmaalet paany, og erklærede, at, just fordi denne Sag ikke stod klar for ham, kunde han ikke andet end stemme imod Loven. Men det er mig ubekjendt, at der er fremkommet noget Svar paa det opfastede Spørgsmaal fra Ministeriets Side. Der er kommet mange andre Oplysninger, som jeg mindes med Paaskjønneelse. Der er kommet Oplysninger tilbeels om andre Ting, især om, hvad der ogsaa blev bragt paa Bane, det Spørgs-

maal nemlig, hvorvidt der var Formodning for, at Bedkommende skulde have budt formeget for Den. Og der blev i den Henseende yttret, at det kunde man være rolig for, at han ikke havde; thi samme Bedkommende havde selv frivilligen paataget sig at blive ved sit Bud, indtil Rigsdagens Afgjorelse kunde indløbe. Jeg bringer kun dette i Erindring for at ubhæve, at det forekommer mig, kun at være lidet overensstemmende dermed, naar man derhos ligeledes hørte yttre, at man maatte være stor Frygt for, at Manden fra det Diebliff af, da Rigsdagens Afgjorelse var kommen, ikke længer skulde ville vedblive at staae ved sit Bud. Thi det synes saaledes, som om man baade antager, at han ikke har budt formeget, og man dog frygter for, at han ved et vist Klokkeslet skulde komme til den Anskuelse, at han havde budt formeget. Det er ligeledes blevet yttret, at man ogsaa kunde være ganske rolig for, at Manden ikke havde budt forlidet. Men hvad der efter min Mening vækker nogen Tvivl i saa Henseende, det er, at det er en Kjendsgjerning, at det er gaaet med denne i høj Grad, som det gaaer med Statspapirerne i den allervildeste Speculationstid. En Mand gjør et Bud, — og det er ikke nogen gammel Begivenhed fra 1787, men, om jeg mindes ret, var det ifjor — en Mand gjør et Bud paa Den til Selveiendom af 1,800 Rbd.; Amtmanden finder, at 1,800 Rbd. er for lidet, og erklærer, at han syntes 3,000 Rbd. at være en passende Sum; men Ministeriet erklærer, at det ikke vil have, at Den skal afhændes til Selveiendom, men til Arvesæfte, og et Diebliff efter bydes der saa 5,000 Rbd. for Den og maaskee endda et lille Tillæg, hvis jeg maa capitalisere de 20 Rbd. Afgift med. Men saa synes det mig underligt, at man under saa gunstige Conjuncturer bør med Hensyn til denne D benytte Speculationen a la hausse, for maaskee at opnaae endnu et Par Tusinde Rbdlr., ved et Diebliff at opsætte Afhændelsen af Den. Thinget er saaledes blevet oplyst om Udskilligt, der ikke nærmest angaaer det forhen nævnte Spørgsmaal. Ja, selv med Hensyn til dette er der af en æret Taler, hvis instructive Foredrag jeg altid hører med stor Ærbødighed og For-

*) De tidligere Behandlinger af denne Sag findes Sp. 69—80 (1ste Behandling) og Sp. 127—132 (2den Behandling).